

החוצה — כמו, למשל, בפרשת אברהם הרשקוביץ אחד הבוסים של המפד"ל ומד כירתו, שלמרות נסיונותיה הנואשים של צמרת המפד"ל הגיעה לעיתונות.

הרשקוביץ (60), בעבר הרחוק מז' כיר הקיבוץ הדתי בארות-יצחק, הגיע במשך שנות עסקנותו הארוכות לעמדה בכי-רה ביותר במנגנון המפד"ל, שימש בין היתר בתפקידים הנכבדים של ראש מחלקת המס של הסדרות הפועלי-המזרחי, היה כ-מובן גם חבר הוועדה הפועל של המפלגה. הצלחתו בחיים התבטאה לא רק במעמדו המפלגתי, גם במישור החברתי התקדם, ולא עברו השנים והקיבוצניק לשעבר כבר התגורר בוילה נאה באיזור מגורים אריסטוקרטי, טי, באחד מפרברי תל-אביב רבתי. כל אותן שנים, ליוותה אותו בנאמנות אשתו רות (51), מורה במקצועה, שנישאה לו בעודם קיבוצניקים, נשארה לצידו גם ב-תקופות לא נעימות כל-כך, מסיבות אישיות. לאחר 27 שנות נישואין, התייצב העסקן הדתי המכובד ערב אחד בפני אשתו, גילה לה כי הוא לא יכול יותר להמשיך בחיים הכפולים. הוא מאוהב. במזכירתו, איתה הוא מנהל רומן מזה שנה וחצי.

היתה זו רחל קוגל (29), בת למשפחה דתית, בוגרת מוסד חינוכי של צעירות מזרחי. הרשקוביץ הקשיש הוקסם עלייה ממבט ראשון, למרות שהיתה בגילו של בנו הבכור. תוך זמן קצר היה זה סוד גלוי בין עובדי בניין הקסטל, מרכז המפד"ל ב-צפון תל-אביב, כי המזכירה-החתיכה הפכה לפילגשו של הרשקוביץ. שנה וחצי לאחר זאת, גילה הרשקוביץ את הדבר גם לאשתו, ביקש גט. רות הרשקוביץ סירבה. היא האמינה כי בעלה נתקף ברוח עיוועים, שתחלוף, היא

אחרי שקיבל טיפול וכסות בתחנת מגן דוידאדום, תזר רומיאו לביתו, סיפר לי אשתו הנאמנה כי נחבל בתאונה.

מחרת היום: צילצול בדלת. אשתו של רומיאו פותחת את הדלת — וב-

תם נאמן לאשתו, כל השנים. אך אוהדיו טוענים שהוא דווקא בסדר, אבל זהיר, ה-שובב. את מה שהחסיר הוא, השלים, לעומת זאת, קרוב-משפחה שלו. אותו קרוב, למי-רות שהוא רשמית קבלן-בניין מצליח הרי שלארשמית הוא קרוב מאוד גם לעסקים

דת לעשות צעד זה, הגיב באדישות: "כרצון נ-ך. זה לא יעזור לך. הם לא יכולים לע-שות לי כלום." רות לא ידעה מה הסיבה לבטחוננו העצמי הגדול — אולם נכחה שצדק, ראשי המפלגה האזינו לה ברוב קשב, העמידו פנים כאילו גילתה להם סוד גדול — למרות שידעו

בת 15, הפך הבוס את מזכירתו — לפילגשו. בת 18, השיאה לגבר אחר, והמשיך להחזיקה כפילגש

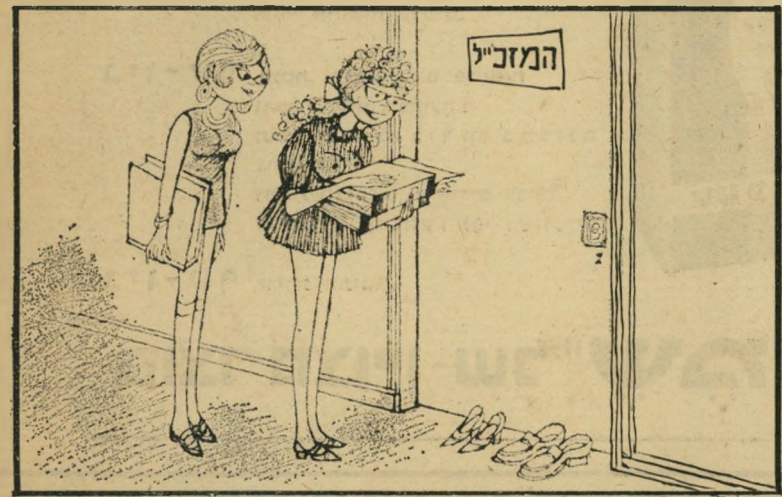

על הרומן של הרשקוביץ כבר מיומו הרא-שון — והבטיחו לגנות לעזור לה. אולם כאשר ניסו ללחוץ על הרשקוביץ, ענה להם זה במילים ברורות: "אני לא מפתח מכס. אתם יודעים היטב שגם אני יכול לה-ציא החוצה את הכביסה המלוכלכת שלכם." הבוסים של הבוס נכנעו, הירפו ממנו. היה ברור להם שהוא לא יחסס להגשים את איומו. לא היה זה סוד, שהרשקוביץ לא היה הבוס היחידי בקסטל שיש לו פי-לגש, והוא יודע כמה וכמה סיפורים עסי-סיים, שעוד ידובר בהם.

פנתה לפסיכיאטר, וגם לרב יודע, המקובל על בעלה, ביקשה שיתווך ביניהם. אלא שגם התערבותו של הרב לא הועילה. "הוא מת-נהג כאחוז דבוק, כשמדובר בחלה", העי-דו עליו עמיתיו לעבודה. "היא שולטת בו שליטה מוחלטת לא רק בניין הזה, בכל." "הוא מתנהג כאדם שיצא מדעתו", אמרה רות הרשקוביץ. על בעלה. "שום נימוק הגי-יוני לא משפיע עליו." בלית ברירה, החליטה האשה הנואשת — שהיתה מוכנה לשכוח לבעלה את כל ההר-פתקה, אם רק יחזור אליה — לגנות את המוצא האחרון. היא פנתה לבוסים של בע-לה — ראשי המפד"ל.

אחד היוצאים מהכדל, הוא בוס באחת המפלגות הגדולות ביותר. בניגוד לרבים מחבריו, משמיצים אותו כל יריביו שמעולם לא היתה לו מזכירה-פילגש. הוא

אן נכונה לה ההפתעה השנייה ב-פרשה. כשהודיעה לבעלה כי היא עומ-

"מאז שבילו יחד חופשה באילת, הם התרגלו לזה..."

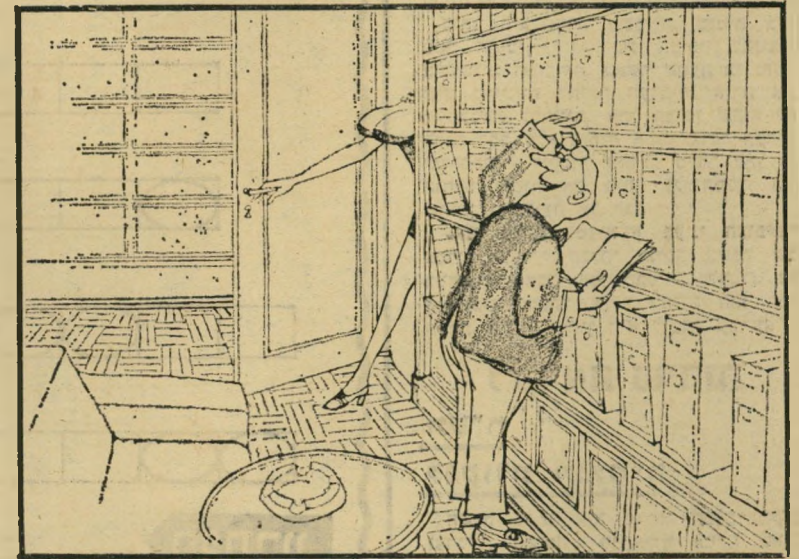
פתח מתנשא למולה צעיר גברתן, כשבידו זר-פרחים יקר. כן, כן — היה זה הבעל המרומה — שבא לביקור-חולים אצל המאהב המוכה.

אחרי שהגיש את הפרחים לקבלן החבול, הגיש לו החוקר גם דרישה קטנה נוספת: סכום של עשרת אלפים ל"י. לקבלן היתה כמובן הברירה לא לשלם — אלא שאו הוא מסתכן, כפי שהסביר החוקר, בגילוי סוד ליל-אתמול לאשתו. הקבלן שלנו בסו-טנציה, הוא אולי איש אמין מאוד, הטוען תמיד כי הוא מצפצף על כל העולם, ולא איכפת לו מה אומרים ומה כותבים עליו. אבל שאשתו תדע על בגידותיו? זה לא.

נו, במקום הוא חותם על שטרות בסך 10 אלפים ל"י, בתשלומים של אלף ל"י ל-חודש, כתשלום פיצויים לבעל שנפגע, כדמי-עלבון, בושט ופיוצא בזה. היה זה ללא ספק הרומן היקר ביותר של אותו דון ז'ואן עליו. ואכן, מאז הוא למד את הלכה. במקום להתעסק עם מזכירותיהם של אחרים, החליט להשיג מזכירה פרטית משלו.

המפלגתיים של הבוס המפלגתי. הקבלן המצליח, אחת הדמויות המפורס-מות של תל-אביב, אוהב במיוחד מכל ה-חדרים והבניינים שהוא בונה, את חדר-המיטות. מאז ימיו הראשונים התמחה במי-פילגשים, אלא שעד שהפך לקבלן, היה תח-ביבו מזכירותיהם של אחרים, עד שאחד ה-מיקרים לפחות עלה לו ביוקר. יום אחד, נמצא הגבר בשלב של חינוורים מתקדמים אחרי מזכירתו הפרטית של מי-שהיה פעם אחד מאילי-הטכסטיל של המדי-נה. תוך שהשניים בילו בנעימים, נשחכחה מהם המציאות — דהיינו, בעלה של אותה גברת (שלא לדבר על האשה והילדים של הקבלן). אלא ששיכחת הבעל, כפי שהסת-בר, היתה גורלית, שכן, לרוע המזל, היה הבעל חוקר פרטי במקצועו. ודווקא אותו ערב, החליט הבעל-החוקר להשתמש בידע המקצועי שלו גם בזמנו הפרטי.

כך הוא חווה במפתיע לביתו — ואת מי הוא מוצא במיטתו, אם לא את אשת-חיקו האהובה, בחברת אותה דמות נלבבת? הטאקט והאדיבות לא היו מתכונותיו ה-בולטות של הבעל הנבגד. במקום לבקש סליחה על ההפרעה, כאדם תרבותי, הוא איבד את עצביו, התחיל להשתולל, התלבש על הגבר וזרק אותו מהבית מוכה — ומה שיותר חמור, גם ללא בגדים.

"אה, זו את, החברה בלומה..."

במשך כשנה ניסה סידרה של מוע-מדות, עד שמצא את האידיאלית. הוא מצא אותה בדמותה של נערה בת (המשך בעמוד 38)